

Bogár László: Kína mint hetedik birodalom?

2023 április 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Amikor kissé rendhagyó feltevésemet most megfogalmazom, a több mint egy éve örvényl? háború legtalányosabb mozzanatából indulnék ki

Egy angol mondás szerint never say never, vagyis soha se mond, hogy soha. Az elmúlt év során b?ven volt alkalmunk arra, hogy ízlelgessük e mondás igazságát, mert számos olyan dolog következett be, amire még nem sokkal el?tte is úgy gondoltunk, hogy az egész biztos, hogy soha nem történhet meg. S mivel mégis megtörtént, így most már kicsit mindenki óvatosan próbál fogalmazni prognózisait illet?en, illetve bátrabban mer felvázolni olyan gondolatsorokat is, amelyek amúgy a politikai sci-fi m?fajához tartoznának. Most én is valami ilyesfélére tennék kísérletet, vállalva a tévedés kockázatát. Világunkban ugyanis most már csak egyetlen biztos dolog maradt, a teljes bizonytalanság, hisz az eddigi trendek mögött lényeginek vélt folyamatokról sorra az derül ki, hogy valami egészen más húzódik meg a tektonikai mélységekben, mint ahogy azt eddig feltételeztük.

Amikor kissé rendhagyó feltevésemet most megfogalmazom, a több mint egy éve örvényl? háború legtalányosabb mozzanatából indulnék ki. Az amerikai birodalom geopolitikai stratégiájának lényege ugyanis az, hogy mindent megtegyen azért, hogy legf?bb riválisait meggyengítse, illetve hogy a köztük lév? kapcsolati rendszert szétroncsolja annak érdekében, hogy együttm?ködésük szinergiájából még csak véletlenül se alakulhasson ki egy az amerikai birodalom kihívójaként értelmezhet? konglomerátum. Ez egyszer?en az „oszd meg és uralkodj” évezredek óta létez? logikájának a következetes alkalmazását jelenti. Ebbe az értelmezési keretbe ágyazva teljesen érthet? a kölcsönös el?nyökön nyugvó hosszútávú német–orosz együttm?ködés romba döntése, amelynek szimbolikus „nyomatékosítása” volt az Északi Áramlat gázvezeték felrobbantása. Ezzel mindkét riválisát meggyengítette, és a köztük lév? kapcsolati rendszert lerombolta, vagyis törekvései eddig hibátlanul követik a geostratégiai axiómákat.

Az is érthet?, hogy emiatt kívánja meggyengíteni az egyre inkább f? riválisává váló Kínát is, ez az amerikai birodalom által most kirobbantott harmadik világháború tartalmaz egy olyan mozzanatot is, ahol az amerikai birodalom frontálisan szembe megy a saját stratégiai érdekeivel, s?t történelmi léptékkel mérve már-már öngyilkosságot követ el. A hatvanas évek végét?l kezdve ugyanis az amerikai birodalom számára el?ször csillant fel a remény arra, hogy Kína és az akkor Szovjetunió fed?néven futó Oroszország között kialakulni látszó konfliktusokat minden elképzelhet?nél jobban feler?sítse azzal, hogy látványosan kibékül az el?tte halálos ellenségének számító Kínával. És aztán a maga szempontjából logikus módon igyekezett mindent megtenni azért, hogy Kína és Oroszország minimum egymást gyanakodva méreget? riválisai legyenek egymásnak. Az általa kiprovokált mostani világháborúban azonban az els? pillanattól kezdve mindent megtesz azért, hogy Kína és Oroszország között olyan szoros társadalmi, gazdasági, politikai és most már katonai együttm?ködés alakuljon ki és szilárduljon meg, ami az egész globális hatalmi rendszer gyökeres átalakulását eredményezné.

Az elmúlt egy év történéseinek ez az egyetlen olyan stratégiai kérdése, amelyre az eddig narratívákat alkalmazva nem tudunk választ adni. Egy válasz ugyan volna rá, de ehhez egy szinttel magasabbra kell lépnünk, az amerikai birodalom ugyanis világtörténelmi aspektusból szemlélve csupán egy stróman. Akárcsak el?djeit (portugálok, spanyolok, hollandok, franciák és britek) ?t is „eldobja” egyszer a világot ténylegesen irányító „nem létez?” világer?, az a „láthatatlan” globális hatalmi szuperstruktúra, ami a történelem lemeztektonikáját mozgatja. És nagyon úgy néz ki, hogy ez az „eldobós” helyzet anyagi és szellemi értelemben is eljönni látszik, hisz az Egyesült Államok összes adóssága most már nagyobb, mint a teljes nemzeti vagyona, szellemi értelemben egy öngyilkos „kulturális forradalom” rombolja le a maradékát is annak, ami valaha Amerika volt.

Mindez aligha történhetne meg e szuperstruktúra beleegyezése, s?t aktív támogatása nélkül. És ha most eldobja a sorrendben hatodik birodalmat is, az csak azért lehetséges, mert a jelek szerint készen áll az újabb történelmi projekt, a hetedik birodalom.

Belátom, hogy ez egy szürreális feltételezés, de mi van akkor, ha e háború legf?bb, egyel?re rejtett stratégiai célja éppen az, hogy az amerikai birodalmat önmagával számoltassa fel, hogy ennek nyomán egy-két évtized alatt „hivatalosan” is beiktassa Kínát mint hetedik világbirodalmat. Oroszország pedig húsz év múlva mindössze a kínai világbirodalom energia- és nyersanyagbázisát jelent? vazallus állam lesz csupán.

Másfél milliárd ember, szupertechnológia s végtelen energiaforrás, kell-e ennél jobb világbirodalom? Ha Klaus Schwab megdicséri Kínát, tegyük hozzá, okkal, hogy ott az ellen?rzöttség és engedelmesség komplexuma el?ször valósult meg „rendszerszint?” lényegként, az diszkréten nem azt jelzi-e, hogy a „nem létez?” világer? számára Kína a legmegfelel?bb „új otthon”. Kína teremtett békét Irán és Szaúd-Arábia között, amit az amerikai birodalom és adminisztrációja, a deep state, ha kicsit kelletlenül is, de tudomásul vett, talán már a Kínába „öltözés/költözés”

félreérthetetlen jeleit mutatja. Mint ahogy talán az sem a véletlen m?ve, hogy a világ tíz legnagyobb bankja között az els? négy ma már stabilan kínai.

Európa értelmi és erkölcsi lezüllése nyomán nyomorúságos perifériává válik ugyan, de e bizarr globális forgatókönyvhöz való illeszkedés talán adna esélyt, amit a francia elnök máris felismerni látszott Pekingben. Vannak változások?

Bogár László

A szerz? közgazdász

www.magyarhirlap.hu

Ajánló